

Sönd. efter alla helgons dag

Predikan i Osby kyrka 1 nov 2009

”Vårt evighetshopp”

Luk 12:4-7

Jag säger till er som är mina vänner: låt er inte skrämmas av dem som kan döda kroppen men sedan inte kan göra mer. 5 Jag skall tala om för er vem ni skall frukta. Frukta honom som kan döda och sedan har makt att kasta ner i helvetet. Ja, jag säger er: honom skall ni frukta. 6 Säljs inte fem sparvar för två kopparslantor? Men ingen av dem är glömd av Gud. 7 Och till och med hårstråna på ert huvud är räknade. Var inte rädda, ni är mer värda än aldrig så många sparvar.

Det är inte lätt att hålla ihop det Jesus säger i dagens evangelium. Först går han ut hårt med att vi ska frukta Gud som ”kan döda och sen har makt att kasta i helvetet”. I nästa andetag berättar han att vi inte ska vara rädda, vi är mer värda än aldrig så många sparvar.

Det verkar så motsägelsefullt. Som två olika sidor av Gud som inte går att hålla ihop. Å ena sidan den fruktansvärde Guden som har all makt och å andra sidan en som har omsorg om den minsta sparv.

Men det kanske ändå inte är en tillfällighet att Jesus säger detta vid ett och samma tillfälle. Gud hade inte kunnat ha denna omsorg om oss om han inte också varit den allsmäktige Guden. Han hade då inte kunnat räkna varje hårstrå eller komma ihåg varje enskild människa.

Utan Guds makt är alla utfästelser om människans värde tomma ord. Utan Guds makt är hans omsorger enbart en önskan om att vilja väl.

Och att det är Gud som ha makten att döda och kasta ner i helvetet betyder ju att det inte är någon annan som har den. Vilket vi nog ska vara tacksamma över.

Gud är fruktansvärd, det vill säga värd vår fruktan inte för att han hotar oss med eviga straff, utan för att han har den allra största omsorg om oss. Man kan vara rädd på olika sätt. Man kan vara rädd *för* någon men man kan också vara rädd *om* någon. Och det är i den senare betydelsen som vi fruktar Gud. I Ps 130:4 står det. ”Hos dig finns förlåtelse och därför fruktar man dig”.

Den som fått erfara Guds nåd och förlåtelse blir rädd *om* Gud. Rädd att mista honom. Rädd att göra honom emot. Men det är inte straffet som är orsaken till min Gudsfruktan utan hans omsorger om oss.

Luther började alla sina förklaringar: ”Vi skola frukta och älska Gud.” Det finns ingen motsättning mellan att frukta och att älska.

En Gud som inte är värd att frukta vore inte någon Gud som jag skulle vilja överlåta mitt liv till, då skulle jag fortfarande vara utlämnad åt de krafter som kan döda kroppen. Men en fruktansvärd Gud som säger till

mig: "Var inte rädd, du är mer värd än aldrig så många sparvar". Det är evangelium.

Då behöver vi inte vara rädda inför evigheten heller. Vi kan lita på att Gud är den som har hela historien i sin hand. Episteltexten är hämtat ur bibelns sista kapitel, Uppenbarelsebokens 22 kapitel. Här får Johannes träffa Jesus i sin uppenbarelse en sista gång. Detta är Jesus sista hälsning till oss genom bibelns ord. Och bibelns sista kapitel återknyter till det första. Cirkeln sluts. Nu får vi, genom Johannes ögon, se skapelsen som den var en gång i paradiset.

I Edens lustgård växte ju inte bara kunskapens träd på gott och ont utan även Livets träd. Livets träd som keruberna med det ljungande svärdet spärrade vägen för. Adam och Eva drevs ut därifrån för att de inte skulle kunna äta av det.

Nu dyker trädet upp igen. I det himmelska Jerusalem står Livets träd, mitt på den stora gatan med floden på ömse sidor. Och nu finns det inget hinder, inga änglar vaktar trädet.

I Eden vandrade Gud omkring obehindrat och umgicks med människorna. Detta avbröts i och med syndafallet. Efter detta så kunde inte längre människan se Gud ansikte mot ansikte och leva. Det står om Mose att han ville se Gud, och han fick det också, fast inte Guds ansikte. I saligprisningarna som inleder bergspredikan står det: "Saliga de renhjärtade, de ska se Gud". När Jesus kom så återupptogs Guds vandring bland oss, men ändå på ett fördolt sätt. På förklaringsberget så glimmade hans härlighet visserligen igenom, men annars var den dold.

Men här i Uppenbarelsen så får vi se Guds och Lammets tron stå i staden och folket ska "se hans ansikte". Att få se Gud är frälsningens fulländning. Den slöja som dragits ned mellan oss och Gud och som gör att vi här får leva i mörker den kommer där vara borta.

När vi läser dagens episteltext med dagens tema för ögonen: Vårt evighetshopp, så är det något så stort och kanske också svårt att ta till sig: att vi är evighetsvarelser, att vi är skapade för en annan verklighet än den vi lever under nu. Visserligen, vi är skapade för denna jord, men ändå inte under nuvarande omständigheter. Vårt mål är något annat, en jord utan den skada som syndafallet orsakade. En jord som passar in i Johannes vision.

I en sekulär kultur blir stater och nationer viktigare än enskilda människor. För en människa lever ju bara i 80-90 år medan civilisationer lever i många hundra, ibland tusen år. Då blir alltid kollektivet viktigare och det kan därför rättfärdigas att man offerar enskilda människor för det gemensamma bästa. Detta såg vi ju särskilt i de utpräglade ateistiska ideologierna, kommunism och nazism. Den enskilda människan betydde inte så mycket, nationen betydde allt.

Men i en kristen kultur så kan inget överordnas den enskilde människan och hennes värde. För människan är skapad för att leva i evighet. När den sista civilisationen har fallit samman, när världens riken och nationer bara

är grus, då fortsätter människan att bestå. Den enskildes människovärde blir då absolut och det blir aldrig något som man kan förhandla bort för kollektivets skull.

Johannes såg in i framtiden, men det är en framtid som vi får börja leva redan här och nu. Nu lever vi i tro utan att se. Då ska vi få se Gud ansikte mot ansikte. Nu lever vi i mörker; då ska det aldrig mer bli natt, Gud själv ska lysa över oss. Det som nu är fördolt ska då bli uppenbart. Men det eviga livet är ändå inget som börjar då, det har redan börjat.